

[Christmas Møller.]

det Forslag, som i sin Tid blev fremsat i Landstinget om en alle Arbejdere omfattende fælles Krisefond, har givet Udtryk for en Betragtning, som Socialdemokratiet i hvert Fald en Overgang saa med Sympati paa. Jeg husker, at den højtærede Undervisningsminister, som den Gang var Socialminister, i hvert Fald gav en ikke ringe Sympati til Kende overfor denne Betragtning, og nægtes kan det jo heller ikke, at naar man ser paa den økonomiske Magtstilling, Arbejdsløshedskasserne i det hele har nu i Forhold til for blot nogle faa Aar siden, da de havde Gæld til Staten og Laanr. i Landmandsbanken, som Staten kautionerede for, saa melder sig de Betragtninger, der blev fremført af mit Parti om en Landet omfattende Krisefond, med forøget Styrke. Derfor vil man sikkert ogsaa forstaa, at naar den Debat, som førtes om Socialreformen i December Maaned, og den Debat, der førtes her i Tinget i Gaar og i Dag om de erhvervspolitiske Forhold her i Landet, giver Udtryk for, at Socialdemokratiet og Regeringspartierne i det hele taget paa ingen Maade vil gaa ad de Veje, som vi har peget paa, saa vil man, som jeg allerede sagde i Eftermiddags, ikke kunne vente, at det konservative Parti vil være Regeringen følgagtig med et Lovforslag som dette.

Jeg vil gerne gøre nogle Bemærkninger om de Mennesker, som dette Forslag angaar, baade de arbejdsløse og de hjemløse. Hvad for det første de hjemløse angaar, har den højtærede Socialminister jo taget sig af hele dette Spørgsmaal paa en Maade, som maaske taler hans Hjerte til Ære, men som afgørende strider imod de Betragtninger, som almindeligvis har været fremsat fra Socialdemokratiet, men jeg mener dog, at det Problem melder sig, om ikke man skal have Besked om, hvor de hjemløse har deres Forsørgelseskommune, saaledes at man i mangfoldige Tilfælde kunde sende dem hjem, hvor der utvivlsomt oftere vil være lettere Adgang til at tage sig af dem og ordne deres Forhold paa en Maade, som vi maatte ønske det, bedre, end det nu sker. Og naar vi for vort Vedkommende maa stille os meget lidt imødekommende overfor hele dette Forslag, er Aarsagen dertil jo ikke den — og jeg tror heller ikke, den højtærede Socialminister vil benytte en saadan Argumentation —, at vi ikke paa samme Maade som han og hans Parti forstaa, hvor megen Ulykke og hvilken Fond af Lidelser disse Mennesker repræsenterer, men det er, fordi den

Slags Foranstaltninger ikke er det efter vor Opfattelse rigtige Middel, men det maa være Regeringens Opgave at tage fat paa Ondet ved dets Rod.

Jeg vil her gerne gøre den Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Krag, at jeg med Interesse hørte det ærede Medlem sige, at Begivenheden i Marts 1929 havde været Aarsag til, at det ærede Medlem Hr. Krag ikke havde taget sig af Hjemløshedsspørgsmaalet. Jeg maa sige til det ærede Medlem Hr. Krag, at alt som Tiden gaar og denne Begivenhed bliver ældre og ældre, udvikler der sig i det ærede Medlems og hans Partis Opfattelse større og større Begivenheder, som ikke blev gennemført som Følge af Begivenhederne i Marts 1929, og jeg tror, det vilde være formaalstjenligt, om det ærede Medlem Hr. Krag een Gang for alle gjorde op, hvad han ikke naaede at faa gennemført. Jeg er ganske klar over, at det ærede Medlem maa mene, at Listen er lang, men saa kan vi jo konferere den med Situationen i Februar—Marts 1929, og da vil det ærede Medlem Hr. Krag, alt som hans Humør er til, kunne gøre op, om det ærede Medlem bar sig forstandigt ad, da han styrtede sig selv den Gang, eller om han ikke gjorde det.

Hvad angaar Forslagets enkelte Paragraffer, vil jeg gerne sige, at jeg finder ikke, at der er nogen Rimelighed for mig ved denne Lejlighed til, saaledes som Socialdemokratiets Ordfører gjorde det, at gennemgaa Lovforslaget Paragraf for Paragraf. Jeg tror ikke, det er muligt at gennemføre en saa omfattende Foranstaltning som denne, og den nærmere Forhandling i Udvalget om Forslaget vil jo vise, om der gennem Oprettelse af Krisekasser eller en alle omfattende Krisefond vil være Mulighed for ved Siden af at gennemføre en endelig eller mere stedsevarende Ordning ogsaa at gennemføre en eller anden øjeblikkelig Foranstaltning. Hvis man — dette ønsker jeg dog gerne at sige —, hvis man mener det naturligt og rimeligt at anvende nogle af Arbejdsløshedsfondens Midler, saa tror jeg, man maa være klar over, at man paa samme Maade, som man tidligere har gjort det, maa være parat til at bringe Arbejdsløshedsfondens Maksimumssats ned.

Men i det store og hele maa jeg ud fra de Betragtninger, som blev gjort gældende i December fra mit Partis Side, og ud fra hele den afvisende Holdning, som Regeringen har indtaget med Hensyn til at foretage virkelige Foranstaltninger af erhvervsmæssig Karakter for at mildne Arbejdsløsheden, sige, at Regeringen ikke —